

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע

ו' - י' אייר

ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

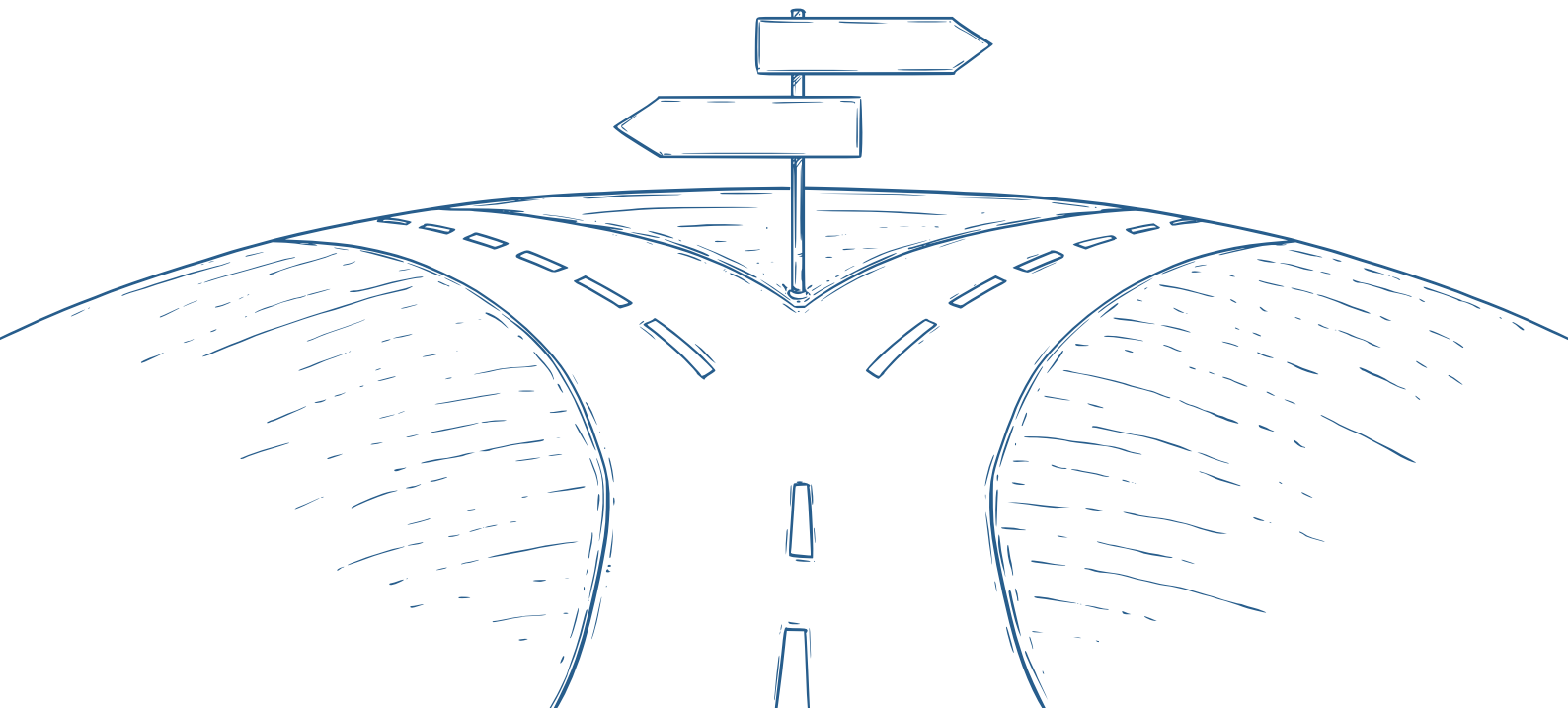
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

תוכן עניינים

- א היגינה תודעתית 4
- ב האם לא ראוי לשמוע את הדעה השנייה כדי להתאזן? 7
- ד מוסר, צדק ומשפט בין-לאומי 10
- ה מברית המשרתים לברית המסרבים 13

היגינה תודעתית

איתי אסמן

מה הם מקורות 'ההזנה התודעתית' שלכם? מהיכן אתם צורכים ידיעות וחדשות?

רוב האנשים חושבים שאפשר לצרוך חדשות מכל אתר, כי בסוף מדובר בעובדות יבשות ואובייקטיביות.

הם חושבים שאפשר לדלג על מאמרי הדעה ולקרוא 'רק' את החדשות. ישנם שני מושגים שכדאי להכיר כשניגשים לערוץ תקשורת או עיתון.

סדר היום - מי מחליט מה הנושא שנמצא בסדר היום הציבורי? מה הכי חשוב שכל הציבור יתעסק בו?

איראן? עזה? לבנון? אולי גיוס מילואים? כשלי השב"כ? ממשלה לא מתפקדת?

מי שקובע לנו מה הנושא שכל הציבור צריך להתעסק בו, היא התקשורת. לא הממשלה.

הממשלה מייצרת סדר יום מעשי ולא תודעתי, אך התודעה היא זו שמניעה את המציאות ואת ההיסטוריה.

אם למשל, התקשורת תחליט שסדר היום הציבורי הוא שחסר כוח אדם לצה"ל, אז יבואו מובילי דעת הקהל, אנשי הרוח וכל מי שמושפע מהתקשורת, ויחליטו שצריך לדבר על גיוס חרדים.

אם התקשורת תחליט שצריך לכבוש את עזה (מה שלא יקרה בשנים הקרובות כנראה), יבואו אנשים שיכתבו על הדרך הראויה לעשות זאת.

התקשורת מחליטה על גבולות הגזרה של הדיון, ומי שלא מתיישר - לא מקבל במה. כך הם מייצרים "דעת קהל" והשפעה על הציבור לחשוב במה כולם צריכים לעסוק.

מי שמדבר על נושא אחר הוא לא רלוונטי, והמלל שלו נתפס כמנותק מהשיח הציבורי.

מסגור השיח - לא רק את סדר היום התקשורת קובעת, אלא גם את המסגרת שבה הציבור קורא את החדשות.

אין דבר כזה "עובדות". כל אירוע צריך להיות מנוסח במילים וביטויים המבטאים את עולם הערכים של הכותב.

אתמול למשל, פורסם שחולקו עשרות אלפי צווי מילואים. במה התקשורת תתמקד? בהתייבבות של המילואימניקים? אולי במיעוט שבוחר לא להתייבב? אולי בקריאות הסרבנות?

התמונות, הכותרות והמלל מלאים בפרשנויות המובנות בתוך 'הידיעה האובייקטיבית'.

מי שצורך תקשורת ולא מכיר את שני המושגים האלו, הופך להיות 'אידיוט שימושי'. התקשורת מהנדסת לו את התודעה.

עד כאן הדברים פשוטים למי שמבין איך תקשורת עובדת, אבל יש עוד מימד.

רוב האנשים חושבים שאפשר לצרוך חדשות מכל אתר, כי בסוף מדובר בעובדות יבשות ואובייקטיביות. הם חושבים שאפשר לדלג על מאמרי הדעה ולקרוא 'רק' את החדשות

”
**בשאר המדינות
הטוטליטריות
שיש בהן תחנה
צבאית, היא
משמשת לחיזוק
הצבא והדגשת
הבלעדיות שלו**

יש אנשים הצורכים לכתחילה תקשורת רעילה, כמו עיתון 'הארץ', בטענה שהם רוצים לשמוע את כל הצדדים, כך הם מרגישים נאורים ומורכבים.

כלומר, הם יודעים שהעיתון הזה מציג סדר יום שמאלי רדיקלי ומסגור קיצוני, הם לא קוראים אותו כדי להיות מעודכנים, אלא כדי "להבין את כולם ולשמוע את כל הדעות".
אגב, גם דובר צה"ל פועל בשיטה זו, והוא מביא בכל יום ידיעות מכל העיתונים לכלל הקצינים (דרך חברת 'יפעת'), וכך הקצינים יכולים לשמוע את הגוונים בחברה הישראלית ולהיות 'מעודכנים ומורכבים'.

הידיעות כוללות גם קריאות לסרבנות והאשמה של קצינים וחיילים בפשעי מלחמה שקריים. לדעת חיילים שעבדו בדובר צה"ל, זה חשוב שהקצינים יהיו מעודכנים בכל מאמרי הדעה, ולכן חשוב להביא ידיעות מימין ומשמאל, גם כאלו שמאשימות את צה"ל.
תופעה כזו שצבא שולח לקציניו ידיעות נגדו, לא קיימת באף צבא בעולם. כך גם מתנהלת תחנת הרדיו הצבאית "גלי צה"ל" שמהדהדת קריאות סרבנות בטענה ש"זה רק שיקוף של החברה הישראלית".

מי שמכיר את המושגים "סדר היום" ו"מסגור השיח", יודע שזה לא משקף את החברה הישראלית אלא את האג'נדה של הכתבים שנמצאים בתחנה הזו וחיים בבועה כאילו הם מייצגי החברה הישראלית.

תחנה צבאית שמשדרת מסרים לפגיעה בצבא זו תופעה ייחודית הקיימת רק במדינת ישראל ובצה"ל.

בשאר המדינות הטוטליטריות שיש בהן תחנה צבאית, היא משמשת לחיזוק הצבא והדגשת הבלעדיות שלו, אך כאן בישראל מראים שכדי לא להגיע לטוטליטריות, התחנה הצבאית יכולה לפגוע בצה"ל (מדוע צבא במדינה דמוקרטית צריך תחנת רדיו מתקציב הביטחון? לא ברור).
לצערנו, גם לא כל מי שחובש כיפה או מגדיר את עצמו ימני, מחזק את הביטחון והיהדות. אל תסתכלו על החיצוניות וההגדרות השטחיות, אלא על התוכן.

**הידיעות שאדם קורא וצורך מעצבות לו את התודעה בין אם הוא רוצה ובין אם לא.
אדם שצורך ידיעות ממקור רעיל כדי להרגיש נאור, דומה לאדם שהולך לטייל בביוב.**

בהתחלה הוא מרגיש את הסירחון, אבל לאט לאט הוא מתרגל, הוא לא שם לב לריח המסריח, והוא אף מתחיל לבקר אנשים אחרים שהם לא 'מורכבים' כמוהו, ובטוח שהוא מסוגל לטייל בביוב ולהחזיק מעמד והם לא.

המורכבות הופכת למורקבות (מלשון ריקבון). דווקא האנשים 'הפרימיטיביים' שמרגישים סירחון וסלידה מהביוב התודעתי, הם אנשים הרבה יותר ערכיים וחכמים ממי שצורך את הריקבון התודעתי ומרגיש קידמה ונאורות. הדעות שפוגעות בצבא ובביטחון, בלאומיות וביהדות, הן לא דעות לגיטימיות, והסלידה מהן היא הדבר הכי בריא ומתקדם שיש. מצופה מאנשי הרוח ומובילי דעת הקהל להבין את חשיבות התודעה, להרחיק מאנשים תודעה רקובה ולכתוב נגדה.

התודעה הלאומית והיהודית היא זו ששומרת על הביטחון והקיום שלנו במדינה, ואלו שכל הזמן כותבים נגד חיילי צה"ל והיהדות פוגעים בקיום הלאומי והרוחני שלנו.

מי שמכיל אותם ואיבד את חוש הריח והערכים שלו, הוא לא אדם מורכב אלא 'מורקב'.

דווקא הסלידה מהדעות הרעות שומרת עלינו, ואסור לנו לזלזל באינטואיציה הבריאה הזו בשם הנאורות ו"חופש הביטוי לומר כל דבר".

עם ישראל בכלל, וחיילי צה"ל בפרט, זקוקים להיגינה תודעתית, כזו שתחזק את צדקת הדרך, את הלאומיות ואת היהדות. זו הדרך היחידה לנצח במלחמה.

”
**התודעה
הלאומית
והיהודית
היא זו
ששומרת
על
הביטחון
והקיום
שלנו
במדינה**

האם לא ראוי לשמוע את הדעה השנייה כדי 'להתאזן'?

איתי אסמן

הכל מתחיל בשאלה, האם יש במציאות אמת ושקר? טוב ורע? כאן זה מתחיל וכאן זה נגמר. עכשיו נתחיל.

**אדם
שצורך
תקשורת
רעילה
'כדי'
להתאזן',
כבר מוכיח
שהוא נפל
לתוך הבור**

א. אם ישנה 'אמת', אזי ראוי אמנם לשמוע את מרחב הדעות בנושא כלשהו, אבל לבדוק - מה מדויק יותר ומה יש להשליך לפח האשפה. לדעת שצריך לסלוד מהרע ולאהוב את הטוב, לחפש את האמת ולהתרחק מהשקר. אך אם לדעתך אין אמת ושקר או טוב ורע, אזי שמיעת כל הדעות לא הופכת אותך לאדם חכם יותר, אלא לאדם מבולבל יותר.

ב. שאלה: מה הבעיה לקרוא מדי פעם את עיתון 'הארץ' או לצפות בחדשות 12? הרי אינך רוצה להפוך לאדם קיצוני החי ב'תיבת תהודה' משלו, כזה המקשיב רק לדעות שהוא מסכים איתן, לא?

**החיפוש
של אדם
אחר
'איזון'
מלאכותי
נובע מכך
שהוא
הפנים,
משום מה,
שהוא
אדם
קיצוני
שצריך
להתאזן**

תשובה: ברגע שיש לאדם השקפה רחבה ומבוססת, ויש לו עמוד שדרה יציב ויכולת לזהות מניפולציות, הוא יכול לצרוך כל דבר. אך לא בצורה שטחית 'כדי להתאזן'. אדם שצורך תקשורת רעילה 'כדי להתאזן', כבר מוכיח שהוא נפל לתוך הבור. שהרי, מי החליט שהוא אינו מאוזן? מדוע הוא צריך לקרוא עיתון שמאל רדיקלי המהווה מקור הזנה לאנטישמים בעולם? זוהי תפיסה רדודה הבוחנת את האמת על פי "שיח סימטריה", שבו אדם ממציא שתי נקודות קיצון ואז הוא מגדיר אמצע על פי דמיונו. (יש פוליטיקאים הנוהגים להשתמש בשיח הזה: "אם תוקפים אותי הן מימין והן משמאל, כנראה אני צודק").

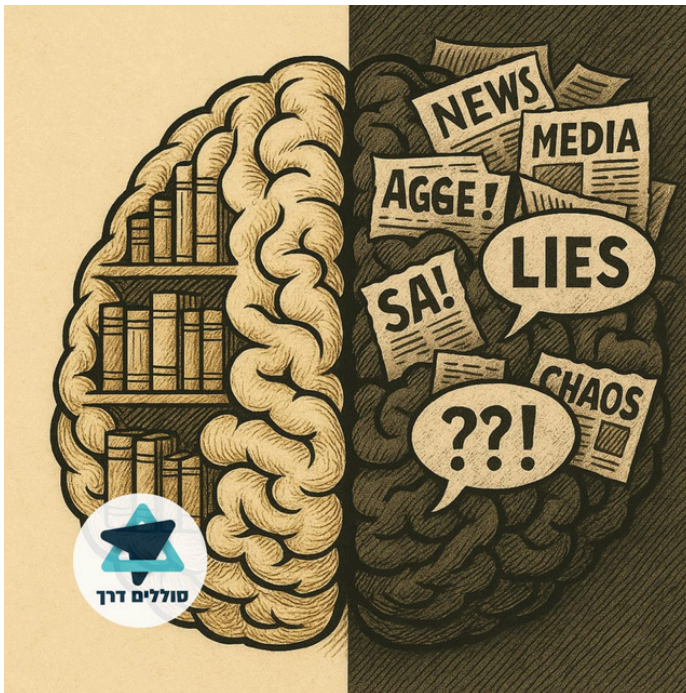
האם כך נמדד צדק? כך נמדדת אמת?

החיפוש של אדם אחר 'איזון' מלאכותי נובע מכך שהוא הפנים, משום מה, שהוא אדם קיצוני שצריך להתאזן.

ג. שאלה: ומה עם קבלת ביקורת, שעוזרת לאדם לא להיות קיצוני?

תשובה: ביקורת היא חשובה מאוד. אבל צריך לקבל ביקורת מאנשים הגונים, מוסרית ואינטלקטואלית. ביקורת מעיתון המאשים את חיילי צה"ל בכיבוש אכזרי או המוציא את דיבתם בעולם - ביקורת ממנו איננה בונה, זוהי ביקורת הורסת שצריך להתרחק ממנה כמו מאש.

”
יש אנשים טהרנים
שאינם מוכנים לנהל
שיחות עם אנשי אמת
בעלי סגנון בוטה, אבל
מוכנים לנהל שיחות
עם אנשים שקראו
לסרבנות אך מדברים
בשפה יפה

אדם צריך לחפש אמת ועשיית צדק. עיתון שממציא שקרים ועושה עוולות לא יכול להיות בשום פנים ואופן קבוצת ביקורת. מקום כזה הוא זה שהופך את האדם לקיצוני וללא מוסרי, בכך שהוא מכיל דעות הרסניות ותיאורים שקריים.

ד. שאלה: מה לגבי 'הכרת האחר'? אתה רוצה לחיות כל הזמן בבועה?

תשובה: אם כן, אולי נשוחח גם עם חמאס ונקשיב לדעותיהם? ואולי עם חיזבאללה? האם קיימים קווים אדומים בגבולות הגזרה? האם אנו מקיימים שיחות עם אנסים ועם פדופילים?

יש אנשים טהרנים שאינם מוכנים לנהל שיחות עם אנשי אמת בעלי סגנון בוטה, אבל מוכנים לנהל שיחות עם אנשים שקראו לסרבנות אך מדברים בשפה יפה.

'הכרת האחר' אינה ערך עצמי, היא תלויה הקשר ובוודאי אינה שיטה לבירור האמת.

ה. שאלה: ממה אתה פוחד? האם אתה כל כך רגיש שאתה חושב ששמיעת דעות שונות תערער את תפיסת עולמך?

תשובה: ברמה האישית אני עובר על עיתון 'הארץ' בכל יום, הולך לכנסים של השמאל וקורא את ההגות שלהם.

אך לא מתוך "רצון להתאזן" ו"לא להיות קיצוני", אלא כדי להבין את הפילוסופיה שאני מתמודד מולה, ורק לאחר התקיימות כל הסעיפים הקודמים.

תודעתו של האדם היא יקרה מאוד. כדאי לאדם לשמור על ההיגיינה התודעתית שלו.

זה כמו לשאול אדם מדוע הוא נוהג להתקלח כל יום או ללכת לשירותים, "ממה אתה מפחד?"

כמו שיש פסולת גשמית, יש פסולת תודעתית ורוחנית.

1. **אולי הפחד להיתפס כקיצוני על ידי 'האליטה הישנה' הוא המניע הסמוי כאן?**

מי הכניס לך לראש שאתה קיצוני? מי מעצב לך את עולם הערכים?

לסיכום:

כשאדם בריא ומחוסן גופנית, ניתן להחדיר לגופו חיידקים בכוונת מכוון כדי שהגוף יפתח נוגדנים בריאים; כאשר אין הוא בריא וחסון כל כך, החיידקים יגרמו לו למחלה. ובדומה לכך, כשהאדם אינו מחוסן בעמדתו, הקשבה לדעות זרות רק תשבש עליו את דעתו.

”
**מי הכניס
לך לראש
שאתה
קיצוני? מי
מעצב לך
את עולם
הערכים?**

מוסר, צדק ומשפט בין-לאומי

עזרא הימן

א. 'המשפט (או הדין) הבין-לאומי' הוא מושג מתעתע. הוא יוצר רושם של כללי מוסר אוניברסאליים מוחלטים, וכך משפטנים רבים בימינו מנסים לשווק אותו. אך הוא לא יותר מכללים מוסכמים בין מדינות, שניתן לדון ולהתווכח על מידת מוסריותם.

באותה מידה אפשר לכנות אותו "לחץ חברתי בין-לאומי".

הסכמים אלה בין מדינות נוצרו בחברות המפרידות בין האזרחים לכוח הלוחם, ונועדו להפחית פגיעה בבני אדם שאינם קשורים למלחמה המתנהלת בין הצבאות.

ניתן לדון במידת הצורך הפוליטי לקיים כללים אלה, מסיבות של כדאיות או אילוצים מדיניים. ניתן לדון במידת מוסריותם של כללים אלה. לא ניתן לומר שמדובר בעוגנים מוסריים אוניברסליים באשר הם. **אי אפשר להפוך משפטנים של הדין הבין-לאומי לבני סמכא בענייני מוסר וערכים.**

ב. כללים אלה עצמם של המשפט הבין-לאומי, התקפים היום, עברו **פרשנויות משפטיות אגרסיביות במהלך עשרות השנים האחרונות.**

ככל שהחברה המערבית ערערה את האמונה בעצמה ובצדקת דרכה, ככל שהעידן הפוסטמודרני עקר את ערך הניצחון על הרוע ואת היכולת להבחין בין טובים לרעים, ככל שהתנועה הפרוגרסיבית הפכה את "האחר" לקרבן מדוכא ואת "האני" לתוקפן, כך המושג "מלחמה צודקת" התערער יותר ויותר. בהתאמה, הפרשנות המשפטית של הדין הבין-לאומי הלכה והקצינה עד טירוף הדעת והמוסר.

ככל שמושג הניצחון הצבאי הפך לבלתי לגיטימי בחברה המערבית, כך הפך הדין הבין-לאומי מכללים שאפשרו - באופן הדדי - לעזוב לנפשה אוכלוסייה אזרחית שאיננה פוגעת באיש ואיננה מונעת את הניצחון בקרב, לכללים המשרתים את הדה-לגיטימציה המוסרית של הניצחון הצבאי. מאז שהפרשנויות המשפטיות הקיצוניות של העידן הפרוגרסיבי החלו להשפיע, העולם המערבי אינו רואה ניצחון צבאי. **עצם הניצחון הפך לפשע מלחמה, ועל כן כללי הדין הבין-לאומי התעצבו בהתאם כדי למנוע ניצחון זה.**

ג. החברה האסלאמית למדה לנצל עד תום את הסירוס העצמי שכופה הדין הבין-לאומי. כל כלל של ריסון עצמי שהדין הבין-לאומי יחיל על העולם המערבי, ימוצה עד תומו וישמש את החברה האסלאמית כדי להתגבר על החולשה האסטרטגית והטכנולוגית שלה ולחתור להשמדה של החברה המערבית מבפנים.

ככל שמושג הניצחון הצבאי הפך לבלתי לגיטימי בחברה המערבית, כך הפך הדין הבין-לאומי מכללים שאפשרו לעזוב לנפשה אוכלוסייה אזרחית שאיננה פוגעת באיש ואיננה מונעת את הניצחון בקרב, לכללים המשרתים את הדה-לגיטימציה המוסרית של הניצחון הצבאי

כשמשפטנים מתעדפים מוסרית את אזרחי האויב על פני חיילינו, הם יוצקים פרשנות פרוגרסיבית מרושעת אל תוך דיני המלחמה

האדרת תדמית הקרבן המדוכא וכינוי הצד השני "כובש קולוניאליסטי", הטשטוש המוחלט בין הכוח הלוחם לאזרחים בכל הגילאים, השימוש הדווקאי והחוזר במתקנים אזרחיים רגישים כמו בתי חולים, בתי ספר ומוסדות דת לצרכים צבאיים, השימוש באזרחים ובפרט בילדים ובזקנים כמגן אנושי של הכוח הלוחם, ועוד ועוד, כל אלה **עוזרים לחברות אסלאמיות לנצל את הפרשנויות המשפטיות הפרוגרסיביות לשם השמדת החברה המערבית.**

השילוב בין חברה מערבית פרוגרסיבית לבין חברה אסלאמית טרוריסטית, שעליה משום מה לא חלים החוקים הבין-לאומיים, יצר מתכון מרושע של חורבן העולם במעטפת צדקנית של כללי מוסר אוניברסאליים מוחלטים.

הדין הבין-לאומי הפך בעידן הפרוגרסיבי למנגנון השמדה עצמית של החברה המערבית, שאיבדה את זהותה ואת צדקת דרכה.

ד. לכן, לפני שניגשים לכל שאלה מעשית, יש לחדד ולסכם את המסקנה העקרונית.

משפטנים פרוגרסיביים אינם אבירי מוסר. הכשרתם בכללי מוסר אינה מפותחת יותר מזו של שבט קניבלים, הם פשוט החליפו את התפקידים ונותנים לאויב האסלאמי להיות הקניבלים. המוסר שלהם הוא מסכה צדקנית שמאחוריה מסתתרת פשיטת רגל מוסרית, שתוצאתה פריסת שטיח אדום בפני הרוע וחורבן העולם.

הפרשנות המשפטית הקיצונית שהתהוותה בעידן הפרוגרסיבי איננה הדין הבין-לאומי המקורי שנוצר באמנות ז'נבה, שהיה תוצר של הסכמים לגיטימיים בין מדינות, אלא עיוות בלתי מוסרי שלו. כשמשפטנים מתעלמים מביטול הפרדה בין לוחמים לאזרחים הנוהג בחברה האסלאמית, כשמשפטנים מתעלמים מאי הרלוונטיות של המושג 'בלתי מעורבים' בחברה זו, כשמשפטנים מתעדפים מוסרית את אזרחי האויב על פני חיילינו, הם יוצקים פרשנות פרוגרסיבית מרושעת אל תוך דיני המלחמה.

גם הדין הבין-לאומי המקורי עצמו איננו קדוש, ואיננו המוסר האוניברסאלי המוחלט. אלה הם כללים שניתן לדון במידת נכונותם המוסרית, בהקשר הנכון שבו הם חלים, ובמידת הכדאיות המדינית לציית להם.

כשהיועצת המשפטית לממשלה אצלנו קובעת, שהדין הבין-לאומי מחייב את ישראל להכניס בעצמה אספקה לכלל העזתים, היא מעוותת את הדין הבין-לאומי וכופה על ישראל כללי מוסר של סדום.

רק לאחר שהבנו וניקינו את עצמנו מהגיבנת של התדמית המוסרית המזויפת והפרשנות המשפטית המעוותת של מה שנקרא היום 'הדין הבין-לאומי', ניתן לדון בצורה עניינית ונקייה מה כדאי לעשות בנוגע לאספקה לעזתים. דרישה לכניעתם, לניתוקם המוחלט מאזור הלחימה ואף ליציאתם מהרצועה, הן בוודאי דרישות ראויות שיוודאו שאספקה זו אינה משמשת להתעצמות הרוע שוב כנגדנו.

ה. הגיע הזמן שעם ישראל, ערש תודעת המוסר בעולם, **ישתחרר מהכפיפות התודעתית לדיני מלחמה המתעצבים בחברה פוסטמודרנית** שאיבדה לחלוטין את המצפן המוסרי. הגיע הזמן שעם ישראל יכתוב בעצמו כללי מוסר של מלחמה, הלקוחים מהחכמה והמסורת של עם אשר העניק לעולם את האמון בניצחון הטוב בעולם, ואשר אבותיו הראשונים לימדו כיצד לבער את הרע מהעולם דווקא מתוך צלם אלוקים שבתוכם ומתוך אהבת האדם והעולם שהייתה בהם.

אנחנו זקוקים לזה היום יותר מתמיד. העולם החופשי החפץ חיים זקוק לזה היום יותר מאי פעם.

”
**הגיע הזמן
שעם
ישראל,
ישתחרר
מהכפיפות
התודעתית
לדיני
מלחמה
המתעצבים
בחברה
פוסטמודרנ
ית
שאיבדה
לחלוטין
את המצפן
המוסרי**

מברית המשרתים לברית המסרבים

בן יעקב סבו

א. המציאות מבלבלת, נכון

**המרקסיזם
מנסה
לסכסך את
החברה על
ידי מלחמת
מעמדות,
ולשם כך
הוא חייב
לפרק את
הזהויות,
שהן ההפך
ממעמדות**

איך פתאום כל זועקי 'ברית המשרתים' חזרו והתהפכו לתוך קמפיין סרבנות נלוז - בזמן שהמדינה מכריזה על גיוס מילואים כדי להכריע את אויבינו ולשחרר את שבויינו?

מה קורה פה? עד שהסבירו לנו שיש כאלו המחזיקים את ביטחון ישראל - 'המשרתים', המבקרים את אלו שלא עושים כך - פתאום אותם אנשים ממש מחלישים את ישראל מול אויביה, שוב??

ואלה הם האויבים שבאינספור חקירות סיפרו, שמה שחזק אותם לצאת לבצע את הטבח ולהמשיך להילחם ולא להיכנע, היו הקולות ששמעו מהתקשורת הישראלית ומפי הבכירים בדבר התפרקות הצבא ומוסדות המדינה!

אז איך כל זה מסתדר יחד?

בואו ונזיז עוד קצת את וילון הנדסת התודעה.

ב. המרקסיזם - מזהות למעמדות

המרקסיזם הוא פילוסופיה מהמשפיעות ביותר בכל ההיסטוריה האנושית, הן בהשפעה רעיונית והן בזו המעשית, עד היום ממש. היא קרויה כמובן על שם ההוגה היהודי המתבולל, קרל מרקס.

מה שטמון בלב ליבה של פרדיגמת החשיבה המרקסיסטית הוא **הסתכלות על המציאות בתור מאבק מתמיד ונצחי בין מעמדות - המדכאים והמדוכאים.**

יש למרקסיזם גרסאות רבות, אבל המבט הציני על העולם כזירת מאבקים בין מעמדות מומצאים, לצורך ליבוי השנאה החברתית, הוא המשותף לכל הגרסאות.

המרקסיזם בהופעה המעשית שלו הוא אלים מאוד, והוא מאחד ומשעבד מאות מיליונים סביב שנאה מדומיינת. מי הם אויביו העיקריים של המרקסיזם? הזהויות.

מדוע?

מכיוון שהמרקסיזם מנסה לסכסך את החברה על ידי מלחמת מעמדות, ולשם כך הוא חייב לפרק את הזהויות, שהן ההפך ממעמדות. מסובך? בכלל לא.

”
**במקום לייחס חשיבות
 לזהות המשפחתית,
 שבה יש תא גרעיני
 אוהב והרמוני של אבא,
 אמא וילדים, צריך
 לייחס חשיבות דווקא
 למלחמת המעמדות
 העולמית בין מעמד
 הגברים למעמד הנשים**

מספר דוגמאות להמחשה:

המרקסיזם בגרסתו הפמיניסטית-רדיקלית, למשל, טוען שבמקום לייחס חשיבות לזהות המשפחתית, שבה יש תא גרעיני אוהב והרמוני של אבא, אמא וילדים, צריך לייחס חשיבות דווקא למלחמת המעמדות העולמית בין מעמד הגברים למעמד הנשים. "נשות העולם! התאחדו נגד הגברים המדכאים!"

נשאלת השאלה - האם זאת אמת? האם מי שמרגיש את עיקר השייכות, ההרמוניה, האחריות והאהבה לאישתו - הוא בעלה, או דווקא מירב מיכאלי ומורן זר קצנשטיין, יוזמת 'מצעד השפחות' המטורלל?

בכלל... מעניין מה הן יחשבו עליה כשיראו שהיא בוחרת ללכת עם מטפחת על שערה.

זהות נוספת שהמרקסיזם מנסה לפרק לאורך השנים כדי להחליפה במעמדות היא הזהות הלאומית, שאותה הוא מחליף במעמדות של 'עשירים ועניים', 'בורגנים ופרולטריון', 'אקלימיסטים ומכחישי אקלים', 'BLM מול לבנים' ועוד ועוד.

באופן כללי, מרקס מציין ב'מניפסט הקומוניסטי' במפורש שלוש זהויות עיקריות שהן אויבות לתורתו:

א. המשפחה המסורתית. ב. הזהות הלאומית. ג. הדת והאמונה.

וכך, אויבתו הגדולה ביותר של מרקס היא זו המבטאת יותר מכל את הזהויות המשפחתית, הלאומית והאמונית - **היהדות**.

"יותר משהקומוניזם הוא מלחמה בעשירים, הוא מלחמה ביהדות" - הוא משפט המיוחס למרקס.

ג. בין מעמדות מדוכאים לאחריות מתוך זהות

מה שמתחולל אצלנו בשנה האחרונה, החל מקמפיין 'ברית המשרתים' וכלה בקמפיין 'מסרבים!', הוא מתקפה מרקסיסטית נגד הזהות הלאומית, הציונית והיהודית שלנו.

”
**לכולם יש
חברים
טובים
בתיכון,
אבל באמת
אין כמו
הורים.
ולכולם יש
חבר דרוזי
מהצבא,
אבל ברגע
האמת
אתה יהודי**

הוגי הקמפיין אומרים דבר פשוט: לא עוד זהות לאומית-יהודית שמלכדת אותנו, זו שהחזירה אותנו לכור מחצבתנו, נחלת אבותינו, אדמת אלוקינו. אמור מעתה: אינך שייך לזהות היהודית, אלא לימעמד המשרת'. איתך נמצאים הדרוזי, הבדואי והנוצרי. אך כמובן שלא בן דודך החרדי. אכן, כבודו של גר תושב אמיתי ושל בן נח המחליט באמת לקשור את גורלו בעם ישראל, במקומו מונח. אך לעולם אין הוא חזק יותר ממעגל הזהויות. לכולם יש חברים טובים בתיכון, אבל באמת אין כמו הורים. ולכולם יש חבר דרוזי מהצבא, אבל ברגע האמת אתה יהודי.

אולם, על פי הפילוסופיה של הקמפיינים האחרונים, 'המעמד המשרת' מנוצל באופן ציני על ידי 'המעמד הלא משרת', שבו הוא חייב להילחם כדי להשתחרר מהדיכוי המעמדי שלו. אם 'המעמד הלא משרת' לא יפסיק את הדיכוי, אזי אנו, 'מעמד המשרתים' המדוכא, נמרוד במעמד המדכא, כמו שמרדו הפרולטרים בבורגנים, כמו כל מרד צבאי ואזרחי בהיסטוריה, ואז נתפוס את מוסרות השלטון.

ד. מה כואב לך?

האם הימנעות החרדים מלהתגייס מחשש לזהות היהודית שלהם - ולא משנה אם אתה מסכים עם שיטתם - מעצבנת אותך יותר מאשר ההסתוות של השמאל לסרבנות בשם מרד במעמד ה'מדכא' אותם?

התשובה לשאלה זו היא נייר לקמוס נהדר לשאלה כמה מפרדיגמות החשיבה הכי יסודיות שלנו הן יהודיות, וכמה מהן הן מרקסיסטיות.

בע"ה.